

han baade som Medlem af dette Thing og som Finantsminister vil vedkende sig.

Det har derfor været mig meget tilfredsstillende, at han har udtalt sig, og at han har udtalt sig med den Alenighed og Bestemthed, som skeer, og jeg skal i denne Henseende hylde den ærede 2den Landstingsmand for 1ste Kreds (Wessely) min Tak for, at han, ved saa vedholdende at forfølge denne Sag, har bidraget til, at denne Udtalelse blev saa bestemt og saa fuldstændig, som den blev; thi at den meget ærede Landstingsmand, der tillige er Finantsminister, alligevel vilde have udtalt sig, at han selv ønskede Leilighed dertil, at Finantsministeren just maatte ønske at komme til orde gjennem den 1ste Landstingsmand for 1ste Kreds, at hans constitutionelle Sind og danske Hjerte drev ham til saaledes at meddele de Oplysninger, han ikke paa anden Maade kunde faae Leilighed til at meddele Rigsdagen, derom nærer jeg ikke Tvivl. Der var rigtignok et Punkt, som alligevel ikke blev mig ganske klart, dette nemlig, hvorvidt den danske Rigsdag kan udøve nogen Indflydelse paa Anvendelsen af Kongerigets Kassebeholdning, og hvorledes den skal kunne finde den Minister, som den har at holde sig til, dersom denne Anvendelse ikke maatte svare til Rigsdagens Begreb om det Rigtige.

Wessely: Den meget ærede Forsamling vil see, at min Stilling ligeoverfor den ærede 1ste Landstingsmand for 1ste Kreds (Andræ) er omtrent den samme, som den var igaar. Jeg har at kæmpe med næsten ligesaa store Vanskeligheder som igaar, idet jeg er opfordret til at forsøge at svare paa hans meget velgjennemtænkte Foredrag uden at have det for mig. Det er altsaa kun efter Hukommelsen, at jeg kan imødegaae det; men min Overbevisning med Hensyn til den Anskuelse, som jeg forfægter, er saa fast, at jeg ikke har troet at burde undlade at forsøge paa, om det var muligt at vinde Indgang for den Betragtning, jeg anseer for den rigtige. Forinden jeg imidlertid gaaer over til den egentlige Gjenstand for Forhandlingen af den Sag, som foreligger, maa det være mig tilladt at fremsætte et Par Ord i Anledning af den ærede Landstings-

mands bestemte Udtalelse om Ministeransvarligheden ligeoverfor Rigsdagen, idet han sagde, at Ministeransvarligheden var langt bedre ordnet efter Fællesforfatningen end efter Grundloven. Forsaavidt der er Tale om den juridiske Ministeransvarlighed, forsaavidt der er Spørgsmaal om, under hvilken Form den skal fremtræde, troer jeg, at man gjerne kan erkende, at den er bedre ordnet i Fællesforfatningen; men dermed er dog Sagen ikke afgjort. Naar Ministeransvarligheden indtræder efter Fællesforfatningen, da er det, at disse Bestemmelser komme til Anvendelse, men Grændsen for, naar denne Ansvarlighed indtræder, er langt videre efter Fællesforfatningen end efter Grundloven. Den Grændse, indenfor hvilken Fællesfinansministeren kan bevæge sig, har langt større Udstrækning, end den har efter Grundloven. Det ligger tildeels i Fællesforfatningen, i det System, som der er gennemført, og tildeels ogsaa i den Bestræbelse, som er gjort for at virke hen til det, der er sat som Maal. Det maa jo erindres, at Rigsraadet har intet Initiativ, at efter § 45 bliver ethvert Lovforslag, som kommer til 3die Behandling, af Regjeringen fremlagt saaledes, som den finder det hensigtsmæssigt, og da skal Rigsraadet stemme over hele Forslaget med Ja eller Nei, enten antage det Hele eller forkaste det Hele. Derved er altsaa Ministeriets Indflydelse paa Rigsraadets Beslutning af en ganske anden Bessaffenhed end ligeoverfor Rigsdagen. Bestemmelserne med Hensyn til Ministerens Ansvar ifølge Fællesforfatningens § 54 kunne kun træde til i meget faa, i ganske overordentlige Tilfælde. Det er ogsaa den Bestræbelse, som lægger sig for Dagen i de finantstuelle Love, der ere fremlagte for Rigsraadet, at der ikke, undtagen i ganske overordentlige Tilfælde, kan være Tale om et Ansvar med Hensyn til at anvende Penge, hvortil ingen Bevilling iforveien er givet. Men det er dog mærkeligt, at, uagtet denne Fællesforfatningens lidet constitutionelle Charakter, har dog dens § 54 maattet anerkende denne Hovedbetragtning i constitutionel Henseende, at den paalægger Ministeren eller Ministeriet, naar der er Tale om en Udgift udenfor Bevillingerne, først at